

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 35, 2017

Nummer 35, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2852](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2867](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2855](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2856](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2857](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2862](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2863](#) 14-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2861](#) 14-11-2017

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het opzet ter zake van mishandeling.

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het opzet onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte [betrokkene 1] ‘opzettelijk mishandelend (...) met kracht tegen het (boven)lichaam heeft geduwd, waardoor deze letsel heeft bekomen en pijn heeft ondervonden’. Deze bewezenverklaring is, ook voor zover deze betrekking heeft op de omstandigheid dat de verdachte opzet – al dan niet in voorwaardelijke vorm – op het toebrengen van pijn en letsel heeft gehad, niet onbegrijpelijk of ontoereikend gemotiveerd, in het bijzonder in aanmerking genomen dat uit de bewijsmiddelen blijkt dat de verdachte met zijn borstkas met kracht [betrokkene 1] een harde duw heeft gegeven tegen diens borstkas waardoor deze achterover op straat viel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2855

Zaaknummer: 16/03872

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Termijn van artikel 552a lid 3 Sv is ook van toepassing in het geval van een hernieuwd beslag.

Op de gronden zoals weergegeven in de conclusie onder 3.6, 3.12 en 3.13, kan de klager niet worden ontvangen in het cassatieberoep nu de officier van justitie een last tot teruggave aan de klager van de in beslag genomen geldbedragen heeft gegeven.

Naar aanleiding van de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.17 opgeworpen vraag of de termijnen van het derde en het vierde lid van artikel 552a Sv ook van toepassing zijn in het geval van een hernieuwd beklag na inbeslagneming van de voorwerpen merkt de Hoge Raad het volgende op.

Mede in het licht van de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 552a lid 3 tweede volzin Sv, moet worden aangenomen dat de in artikel 552a lid 3 Sv genoemde termijn ook van toepassing is in het geval van een hernieuwd beklag. Datzelfde geldt in voorkomende gevallen voor het bepaalde in het vierde lid van artikel 552a Sv.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2861

Zaaknummer: 16/03326

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de subsidiariteitseis ter zake van de inzet van een burgerpseudokoper als bedoeld in artikel 126ij Sv.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van een verweer betreffende de inzet van een burgerpseudokoper als bedoeld in artikel 126ij Sv. Het voert daartoe onder meer aan dat het oordeel van het hof dat is voldaan aan de eis van subsidiariteit onbegrijpelijk is, althans ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof vastgesteld dat:

- het doel van het Openbaar Ministerie was twee uiterst waardevolle schilderijen die tot het culturele erfgoed van Nederland behoren en waarover mededader [medeverdachte 1] de beschikking zou kunnen krijgen, in ongeschonden staat terug te krijgen,
- niet aannemelijk is geworden dat dit doel zou worden bereikt met andere opsporingsmiddelen dan de inzet van een burgerpseudokoper,
- de betreffende burgerpseudokoper reeds in het kader van een ander opsporingsonderzoek naar eveneens gestolen schilderijen contact had met de verdachte en mededader [medeverdachte 1] en er enige vertrouwensband tussen hen was opgebouwd, en
- het inzetten van een andere pseudokoper onaanvaardbare afbreukrisico's zou opleveren.

Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat bovengenoemd doel niet kon worden bereikt met de inzet van een opsporingsambtenaar als pseudokoper en dat derhalve is voldaan aan de in artikel 126ij lid 2 Sv vervatte eis van subsidiariteit, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2856

Zaaknummer: 16/00081

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 126ij Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht ten aanzien van de vastgestelde proeftijd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte een proeftijd van drie jaren heeft vastgesteld.

Blijkens hetgeen onder 2.2 is weergegeven heeft het hof een proeftijd van drie jaren vastgesteld wat betreft de naleving van de algemene en bijzondere voorwaarden. Het hof heeft deze proeftijd ten onrechte aldus vastgesteld nu deze ten aanzien van zowel de algemene voorwaarden als de bijzondere voorwaarden – gelet op het in deze zaak nog geldende artikel 14b lid 2 (oud) Sr, in verbinding met artikel 14c lid 1 (oud) Sr respectievelijk artikel 14c lid 2 onder 5° (oud) Sr – ten hoogste twee jaren kon bedragen.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 32 maanden waarvan 24 voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend ten aanzien van de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de vastgestelde proeftijd van drie jaren, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 31 maanden en twee weken, waarvan 24 maanden voorwaardelijk, belooft, bepaalt dat de door het hof opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten op de grond dat de verdachte vóór het einde van de proeftijd van twee jaren de onder 2.2 weergegeven algemene of bijzondere voorwaarden niet heeft nageleefd en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2867

Zaaknummer: 15/05595

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 14b Sr en 14c Sr

RECHTSPRAAK

Oordeel van de rechtbank dat klager niet-ontvankelijk is, omdat bij de eerdere beschikking ten gronde op het beklag is beslist, is niet begrijpelijk.

Het middel klaagt dat de rechtbank de klager ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn beklag.

Vooropgesteld dient te worden dat een klager binnen de in artikel 552a lid 3 en 4 Sv bedoelde termijnen opnieuw een klaagschrift kan indienen strekkende tot beëindiging van het op de voet van artikel 94 Sv dan wel artikel 94a Sv gelegde beslag, indien een eerder ingediend klaagschrift waarop ten gronde is beslist, niet heeft geleid tot opheffing van het beslag en dat beslag nog niet is geëindigd. De klager is in een hernieuwd beklag niet-ontvankelijk indien daarin enkel een beroep wordt gedaan op feiten en/of omstandigheden waarop hij in het eerdere klaagschrift of bij gelegenheid van de behandeling daarvan een beroep heeft gedaan (vgl. HR 5 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:580, NJ 2016/202).

Het oordeel van de rechtbank dat de klager niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn beklag, omdat bij de eerdere beschikking van 9 januari 2015 'ten gronde is beslist op het beklag', is niet begrijpelijk, in aanmerking genomen dat bij die eerdere beschikking het beklag niet ongegrond is verklaard en daarbij niet reeds evident ten gronde is beslist op de in het onderhavige klaagschrift aangevoerde argumenten, die erop neerkomen dat het belang van strafvordering is vervallen, dat de klager als beslagene degene is aan wie het geld moet worden teruggegeven, dat de oom van de klager niet redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt en dat de klager als rechthebbende op het geldbedrag moet worden beschouwd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2863

Zaaknummer: 16/02662

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent voorwaardelijk opzet op uitlokking van moord.

Het middel klaagt dat uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte de moord op [slachtoffer 1] opzettelijk heeft uitgelokt, zoals onder 1 is bewezenverklaard.

Het hof heeft in de eerste plaats geoordeeld dat verdachtes opzet erop was gericht dat [slachtoffer 2] zou worden vermoord. Voorts heeft het hof onder meer vastgesteld dat de verdachte wist dat niet alleen [slachtoffer 2], maar ook [slachtoffer 1] bij de daartoe door de uitvoerders van de moord geplande ontmoeting aanwezig zou zijn en heeft het – niet onbegrijpelijk – geoordeeld dat de kans aanmerkelijk was te achten dat zij [slachtoffer 1] niet als getuige wilden van hun moord op [slachtoffer 2] en dat zij daarom ook [slachtoffer 1] zouden vermoorden, daartoe aangezet door de bedreigingen van de verdachte, welke kans door de verdachte is aanvaard. Dat oordeel is gelet op hetgeen het hof heeft vastgesteld met betrekking tot de aanleiding voor het uitlokken van de moord op [slachtoffer 2] – het kwijtraken van een partij cocaïne – niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2852

Zaaknummer: 16/04071

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 47 Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de verkorting van de wettelijke oproeptermijn van artikel 265 lid 2 Sv.

Het middel strekt ten betoge dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte, [verdachte], rechtsgeldig toestemming heeft gegeven tot een verkorting van de wettelijke oproepingstermijn van tien dagen, die moet liggen tussen de dag van betekening van de oproeping en de dag van de terechtzitting.

Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de verkorting van de in artikel 265 lid 1 Sv in samenhang met artikel 320 lid 3 Sv voorgeschreven termijn van tien dagen heeft plaatsgevonden met toestemming van de verdachte, is niet zonder meer begrijpelijk, nu niet blijkt dat [betrokkene 3] bestuurder is van de rechtspersoon en evenmin dat zij daartoe door de rechtspersoon is gemachtigd. Nu voorts blijkens het proces-verbaal van voormelde terechtzitting de verdachte aldaar niet is verschenen, is in het licht van artikel 265 lid 3 Sv de beslissing van het hof tot verstekverlening ontoereikend gemotiveerd. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2857

Zaaknummer: 15/05105

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.J.O. Zandt

Wetsartikelen: 265 Sv, 320 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

Vervolguitspraak op ECLI:NL:HR:2016:515 waarin de Hoge Raad prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Voor het verloop van het geding tot dusver verwijst de Hoge Raad naar zijn arrest van 29 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:515. Bij dit arrest heeft de Hoge Raad alvorens verder te beslissen het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) verzocht uitspraak te doen over de in dat arrest onder 6 omschreven vragen.

Het middel klaagt dat het hof heeft miskend dat de ongewenstverklaring van de verdachte ten tijde van de bewezenverklarde feiten niet langer van kracht was, omdat de duur daarvan de in artikel 11 lid 2 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*PbEG* L 348/98; hierna: de Terugkeerrichtlijn), bedoelde maximale duur heeft overschreden.

Het HvJ EU heeft geoordeeld dat de maximale duur van het inreisverbod als bedoeld in artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Nu het middel van een andere opvatting uitgaat, faalt het.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf niet in strijd is met de Terugkeerrichtlijn.

In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, *NJ* 2014/216 heeft de Hoge Raad uit de rechtspraak van het HvJ EU afgeleid dat de Terugkeerrichtlijn zich niet ertegen verzet dat op grond van artikel 197 Sr een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een tot ongewenst vreemdeling verklaarde onderdaan van een derde land in de zin van artikel 3 lid 1 Terugkeerrichtlijn op wie de bij die richtlijn voorziene terugkeerprocedure is toegepast en die, zonder geldige reden om niet terug te keren, illegaal in Nederland verblijft, en geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn

vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

Het onder 3.2 weergegeven oordeel van het hof, dat inhoudt dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen en waarin voorts besloten ligt dat de verdachte illegaal in Nederland verbleef terwijl niet is gebleken van een geldige reden om niet terug te keren, zodat ter zake een gevangenisstraf kon worden opgelegd, geeft mede gelet op hetgeen onder 3.3 is overwogen, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Voor zover in de toelichting op het middel wordt betoogd dat uit (de rechtspraak van de Hoge Raad over) de Terugkeerrichtlijn voortvloeit dat in een geval als het onderhavige, waarin het hof heeft vastgesteld dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure op een eerder moment zijn doorlopen, de rechter – alvorens hij een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 Sr – zich ervan dient te vergewissen dat die stappen niet nogmaals dienen te worden doorlopen, steunt het middel op een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twee maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze één maand en drie weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2862

Zaaknummer: 14/00826

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 197 Sr